

Віра Паронова

Велика сила

Оповідання

УДК 82-32
ББК 84.4(Укр)6
П-18

Серія «Для дитячої душі» заснована 2007 року

Паронова В.І.

П 18 Велика сила : оповідання / В.І. Паронова. — Тернопіль :
Навчальна книга — Богдан, 2012. — 32 с. — (Для дитячої
душі).

ISBN 978-966-10-2695-6 (серія)
ISBN 978-966-10-2458-7

Людина не може прожити життя самотньо. Вона народжується в сім'ї, потім іде в садочок, в школу і т.д. Її постійно оточують інші люди. Стосунки з ними складаються по-різному: дружні та люб'язні або неприязні, ворожі. Яка ж причина недобррозичливих стосунків? Вона криється в життєвих обставинах чи в нас самих?

Відповісти на ці запитання вам допоможе ця книжка.
Для дітей молодшого шкільного віку, батьків та вчителів.

УДК 82-32
ББК 84.4 (Укр)6

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.*

ISBN 978-966-10-2695-6 (серія)
ISBN 978-966-10-2458-7

© Навчальна книга — Богдан,
майнові права, 2012

ПЕРЕДМОВА

Усі ви добре розумієте, що людина не може прожити життя самотньо. Вона народжується в сім'ї, потім йде в садочок, в школу і т.д. Її постійно оточують інші люди. Стосунки з ними складаються по-різному: дружні та люб'язні або неприязні, ворожі.

Яка ж причина недобррозичливих стосунків? Вона криється в життєвих обставинах чи в нас самих?

Відповісти на ці запитання вам допоможе книжка «Велика сила». Про що в ній йдеться? Герої потрапляють у такі скрутні ситуації, які викликають у них сльози. Причини сліз різні:

- фізичний біль;
- втрата улюбленої тваринки, цінної речі або грошей;
- ображене самолюбство;
- жаль до себе і т.п.

Такі сльози нічого не змінюють, а іноді призводять до жорстокосердя.

Є інші сльози – духовні, які очищують душу, розм'якшують серце, породжують у ньому Любов.

Любов – це Велика Творча Сила. Нею створений Всесвіт і Земля, на якій ми живемо. Тільки той вартий носити ім'я Людини, хто навчився любити.

Уважно прочитайте цю книжку і загляньте у своє серце. Чи живе в ньому Любов? Якщо ні – ще не пізно навчитися любити свого ближнього, як самого себе. Для цього і дароване нам життя.

З любов'ю Віра Паронова

Велика сила

Я поспішаю до свого однокласника Назара подивитися нову комп'ютерну приставку. Він вже чекає на мене, виглядаючи у вікно.

— Привіт!

— Привіт! Заходь.

— Правда, класна? — запитує Назар і очі його сяють від задоволення.

— Класна, — погоджуюся з ним. — Але як тобі так скоро вдалося? Ти ж казав, що батько вимагає виправити оцінки з математики.

— А у мене ще й мама є, — загадково посміхається Назар.

— Це вона тобі купила?

— Ні, батько.

— Він же відмовився.

— Після його відмови я дуже переживав, навіть нічого не хотілося. Мама помітила і стала допитуватися:

— Може, щось болить?

Мені так себе стало шкода, що навіть розплакався. Мама почала втішати. А я навіть говорити не можу, плачу і все. Мама і так, і сяк до мене...

Тоді я кажу:

— Не любите ви мене, тільки Юлечку свою. Народили собі забавку і тішитесь нею, а про мене зовсім забули.

Мама почала мене жаліти:

— Ну, що ти, синочку? Ми вас однаково любимо.

Я їй кажу:

— Вам для мене навіть приставки до комп'ютера шкода!

— От в чім справа, — каже мама. — А я думала, щось недобре сталося. — Навіщо тобі нова приставка? Вже маєш одну. Ти ж не працюєш на комп'ютері, лишень граєшся.

Я пояснив мамі, що нова приставка дає вихід в Інтернет, де можна дивитися навчальні фільми, знаходити цікаву інформацію. Шкільна програма з кожним роком стає все складнішою.

Тоді мама пригадала:

— Тато казав, щоб ти спочатку виправив оцінки з математики.

Я знову заплакав і вже не озивався до неї.

Ввечері, чую, батьки на кухні про щось говорять. Так, ніби мама вмовляє, а тато не погоджується.

За кілька днів у моїй кімнаті вже з'явилася приставка.

— Дитячі сльози — велика сила, — закінчив свою розповідь Назар.

Повертаючись додому і пригадуючи в подробицях розмову з Назаром, я вирішив і собі спробувати. Правда, в мене немає батька-бізнесмена, а лише мама, та, може, щось з того вийде.

Три дні я ходив сумний, погано їв, телевізор не дивився, комп'ютер не включав, виносив сміття і старанно готував уроки.

Нарешті мама звернула на мене увагу:

— Що з тобою, синку?

— Нічого.

— Бачу, ти за розум узявся.

Я їй наважився:

— Мамочко, купи мені, будь ласка, комп'ютерну приставку з виходом в Інтернет. Мені для навчання потрібно, — швидко протарабанив я давно вивчену фразу.

— Поки що обійдемося без Інтернету, — сказала мама, як відрізала.

І так мені шкода стало своєї мрії про Інтернет, що я розплакався і, пригадавши Назара, тихо кинув мамі:

— Ти не любиш мене.

Мама нічого не відповіла.

— Як справи з приставкою? — запитав мене в школі Назар.

— Та ніяк, — відповів я. — Сльози не подіяли, а лише викликали у мами незадоволення.

— Не здавайся, друже! — поплескав мене по плечах Назар. — І надалі так продовжуй.

Минув тиждень. Я ходив сумний, та свої домашні обов'язки старанно виконував. У школі справи покращали. Учителька навіть за-телефонувала мамі і похвалила мене.

Мама увечері довго засиджувалась над якимись паперами і пізно лягала спати. Якось уранці, складаючи в шкіряну теку стопку списаних паперів, мама сказала:

— Нарешті закінчила роботу. Сьогодні клієнт розрахується зі мною. Мені дуже потрібне нове пальто, та бачу, краще купити тобі приставку. Ти, синку, на це заслуговуєш, — і мама легким дотиком розпушила моє волосся на голові.

Я розцілував маму і щасливий побіг до школи поділитись радістю з Назаром.

— Молодець, — похвалив він. — Дитячі сльози — велика сила!

Мені його зауваження не сподобалося. Які сльози? Я вже й забув про них. Адже мама купує мені приставку за хорошу поведінку і навчання. Я чесно заробив приставку, а не, як Назар, — виманив її у батьків. Але в душі з'явився неспокій.

Повертаючись додому, я пригадав подробиці подій останнього тижня і побачив усе в іншому світлі. Я — погане, хитре хлопчисько,

яке позаздрило своєму товаришеві і вирішило підступним шляхом і собі мати таку ж річ.

Бідна моя мамочка! Одна виховує мене, багато працює, щоб оплатити моє навчання в елітній школі. Скільки себе пам'ятаю, вона ходить в одному й тому ж самому пальті, а мені купує модний одяг, щоб я не почувався незручно серед багатих товаришів. І тепер я хитро виманив у неї гроші на дорогу річ, без якої можу обійтися.

Я уявив маму. Вона з докором дивилася на мене своїми світлими добрими очима. Як же рідко вона усміхається, все сумна та заклопотана, а колись була веселою та жартівливою. Ми тоді часто разом гуляли в парку. Моє серце стислося від любові та жалю. Я шепотів:

– Бідна моя, рідна моя матусенько...

Сльози виступили в мене на очах, а ноги самі понесли, але не додому, а на мамину роботу.

Побачивши маму, я притулювся до неї і заплакав:

– Мамочко, прости мене! Прости! Я й так буду гарно вчитися і допомагати тобі: не потрібна мені приставка. Купи собі пальто, і в неділю ми з тобою підемо гуляти в парк.

Запитання.

1. Як ти оцінюєш поведінку Назара?
2. Чому він плакав?
3. Чи хороше рішення прийняв хлопчик, повертаючись додому від однокласника?
4. Розкажи, як він зрозумів свою неправду.
5. Чому хлопчик плакав, коли просив у мами прощення?
6. Про яку велику силу йдеться в оповіданні?

